

gøre med her, naar det da ikke gælder Individier, der af en eller anden Grund ikke er i Stand til at klare for sig selv.

Jeg skal saa gaa over til det, jeg gerne vil udtale i Anledning af Finanslovens Forelæggelse. Den højtærede Statsminister resumerede sit Syn paa Finanserne derhen, at Statens finansielle Stilling er alvorlig, men den er ikke faretruende. Han sagde kort derefter, at Statens Finanser bæres og betinges af Erhvervslivets hele Tilstand. Jeg er meget glad ved denne Ytring, uagtet den er saa selvfølgelig, at man næsten kunde sige, den er en Banalitet. Men det er ikke altid, vi har hørt det samme fra det Sted, fra hvilket Statsministeren talte. Vi har tværtimod undertiden hørt det stik modsatte. Men nu er det altsaa sagt, og ingen vil sikkert bestride det. Sætningen kan altsaa siges at være slaaet fast: Statsregnskabet bæres og betinges af Erhvervslivets hele Tilstand. I sin videre Udvikling sagde Statsministeren, at denne Tilstand for en væsentlig Grad bliver bestemt ved fundamentale Verdensforhold, der er blevet til og virker ved Kræfter udenom os. Ogsaa dette er rigtigt, og jeg er glad for, at der bliver gjort opmærksom derpaa. Det hører netop til de store Linier, som det bliver ganske nødvendigt, at vi arbejder paa i vor Politik. Senere hen siger Statsministeren: Derfor skal vi ikke give os Skæbnen i Vold og lægge Hænderne i Skødet, noget jeg i høj Grad kan samstemme i; det er det daarligste, Mennesker kan gøre.

I Anledning netop af disse Udtalelser tog jeg mig for at holde, om jeg saa maa sige, en Revu over, hvad der er sagt baade i Indland og Udland om den hele økonomiske Situation af en Række Talere og i Skrifter. Jeg vilde gerne sammenholde disse Udtalelser med min egen Mening, og jeg vilde gerne se, om der ikke i disse forskellige Udtalelser muligvis var Modsigelser. Der er nogle af disse Talere, som jeg uddragsvis skal tillade mig at anføre her.

Jeg vil begynde, baade fordi det er naturligt og ogsaa af Pietetshensyn, med en Tale, som vor Gruppes tidligere Formand, Hr. Johan Knudsen, har holdt her under Finanslovdebatten for et Aar siden. Han krævede deri Nedsættelsen af en Finanskommision, der fik til Opgave at underkaste hele Statens økonomiske Stilling den mest indgaaende Overvejelse. Dette Krav var rigtigt, og det burde være fulgt den Gang. Men det blev det ikke. I Pressen lagde man noget Mærke til Kravet, og et enkelt Blad,

„Berlingske Tidende“ tillagde det saa megen Betydning, at det foranstaltede en Enquête over det. Saa vidt jeg erindrer, var alle, der udtalte sig — og det var en Række af Økonomer og Politikere —, enige om, at en saadan Undersøgelseskommision burde nedsættes. De vil nu svare mig: Vi fik jo Valutaraadet og senere Valutakommisionen. Men Valutakommisionen er ikke og bliver ikke det samme, som var foreslaaet. Den kan gøre stor Nytte, og den vil forhaabentlig gøre det, hvis jeg forstaar den højtærede Finansminister rigtigt. Men den vil ikke finde Midler til, som Statsministeren udtrykte det, at naa ned til Ondets Rod, af den simple Grund, at den overhovedet ikke vil komme til at beskæftige sig med Ondets Rod — ellers skulde jeg da tage meget fejl af den Maade, hvorpaa jeg tænker mig, denne Valutakommision vil opfatte sin Opgave. Jeg kan ikke bruge et Udtryk som Overfladespørgsmaal i saa alvorlige Forhold som disse; men jeg mener kun, at Valutakommisionen, jeg havde nær sagt, baaret af sit Navn, vil vende sin Opmærksomhed hovedsagelig paa de ganske nærliggende Opgaver. Men i dem ligger ikke Ondets Rod.

Der er noget, som er karakteristisk for alle de Taler, jeg har gennemgaaet, og det er dette, at der ligesom slaas en Tryllekreds omkring Ondets Rod. Naar de paagældende kommer til et vist Punkt, hvor man nu netop skulde vente, at de logisk maatte gaa videre og naa ned til Ondets Rod, saa er det, som om en eller anden mystisk Magt holdte dem tilbage. Lad mig nævne, at i den Enquête, som jeg nylig omtalte, der blev foranstaltet i Anledning af Hr. Johan Knudsens Krav om Nedsættelse af en virkelig økonomisk Kommision, udtaler Landstingsmand Schovelin f. Eks.: Vi kræver vor Tæring dækket af Næringen, om Næringen kan give os dette Vederlag, derom kerer vi os ikke; det er i denne Ligegladhed overfor Næringens Skæbne, at Samfundssoten aabenbarer sig. Og videre: Det er hele vort Erhvervssamfunds indre Struktur og ydre Levevilkaar i handelspolitisk Henseende, som det gælder om grundigt at gennemgranske. En anden, der udtaler sig under denne Enquête, og som staar paa et helt andet politisk Standpunkt, Nationalbankdirektør Rubin, siger: Hvorvidt disse sidste — nemlig Borgernes Budgetter, (altsaa Næringslivet, — kan opretholdes, det er Alfa og Omega i Betragtningen; men dette skal jeg ikke her komme ind paa. Det er ret underligt, naar man selv er i Stand til at